

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΙΚΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΥ

Δυσία σ'όν Έρωτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στη ρομαντική Βενετία!... Ο Άλλο και η πανόμορφη Ίουλιττα ζούν μαζί. Ο Άλλο λατρεύει την Ίουλιττα. Την γεμίζει όωρα. Δέν της άρνείται τίποτε. Θέλει να την κλη εύτευχημένη. Την λατρεύει, γονατιστός, σαν Παναγία!... Μά ή Ίουλιττα εινε άκομμ έρωτευμένη με τόν άνθρώπο πού την άγάπησε, την κατέστρεψε και την παρτίσε στους πέντε θρόνους, τόν Λέωντα Λέωνη. Δέν μπορεί να τόν άγαπάη. Κι ο Άλλο την έκτεταε, κλάει, σφραδίζει... Τότε ή Ίουλιττα του δηγγάται την ιστορία του Έρωτος της με τόν Λέωνη...

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Πρόσεξα τότε τόν κ. Δελτέκ με τρέχη πρós τó μέρος του και να τού μιλάη κρυφά, λοκοκτυπάζοντας συγχρόνως έμένα και τή μητέρα μου. Κατόπιν είδα τά μάτια του Λέωνη, νά φαγούλευουν περίεργα μέσα στο πλήθος, γύρω μου, κι' έπιτέλους νά καρφώνονται άπάνω μου, καθώς με άνακαλύψαν ώδηγημένα άπ' τ'ς ύποδείξεις του κ. Δελτέκ.

"Έπειτα με πλησίασε περισσότερο κι' άρχισε να με περιγράφεται με τρόπο...

"Εκείνη τή στιγμή ένοιωσα, ότι ή θέσι μου—θέσις κοριτσιού για γάμο—θά είχε εξάπαντος κάτι τó γελοίο. Καί τούτο, γιατί ένα άνάλαφρο σαρκαστικό χαμόγελο άνθιζε στα χείλη του Λέωνη, όση ώρα με κυτούσε. Καί τότε ή έβρανεία του αυτή με πείραξε, ώστε για πρώτη φορά ίσως στη ζωή μου, κατάλαβα τó πρόσωπό μου νά κοκκινίη από ντροπή!

Δυστυχώς, ή ντροπή μου έγινε πύο καυτερή κι' όδυνηρή, σέ λίγο. Ο Λέωνης, άφου με περιεργάστηκε μερικά λεπτά τής ώρας άκόμη, μου γύρισε με τρόπο τή ράχη, ζήτησε πληροφορίες από κάποιον ύπηρετή σέ ποίο σαλόνι έπαιζαν χαρτιά, και τράβηξε για κεί κατευθείαν...

Νόμια τότε, ότι με περιφρόνησε αυτός ό εϋπατριδής, άφου με ειρωνεύτηκε προηγουμένως. Ή ψυχή μου άναστατώθηκε άπό άγανάκτηση και πείσμα. Ή ντροπή μου έφτασε στο κατακόρυφο, και «τάβαλα» με τή μητέρα μου για νά ξεθυμάνω, πράμα τó όποιο ποτέ δέν μου είχε συμβη ώς τότε.

Γ' αυτό, παραξενεύτηκε πολύ ή μητέρα μου, κι' άγανάκτησε κι' αυτή μαζί μου:

—Δέν ξέρω, τί έπαθες άπόψε! μου είπε με πνιχτή φωνή. Κάλασε έντελώς ή όφι σου... "Εγινε νένας... Σήκω να φύγουμε... Σήκω να πάμε στο σπίτι, να ήσυχάσουν λίγο τά νεύρα σου!

Και σηκωνόταν. Τή στιγμή όμως εκείνη, φάνηκε ό Λέωνης στο σαλόνι. Μας κύταξε άλλη μιά φορά με άθρο χαμόγελο τώρα, έπειτα ήρθε πρós τó μέρος μας βιαστικά, και κάλεσε τή μητέρα μου να χορέψουν ένα βάλς. Ή άπροσδόκητη αυτή πρόσκλησή του, γέμισε άπό χαρά τή μητέρα μου. Σηκώθηκε λαμποκοπώντας, μοδύριξε τή βεντάλια της να τήν κρατώ, και χάρθηκε με τόν Λέωνη μέσα στους στροβίλους τών άλλων χορευτών.

"Επειδή άγαπούσε πολύ τó χορό ή μητέρα μου, στις δεξιώσεις μας συνόδευε και μιά γριά θεία μου, άδελφή του πατέρα μου. Ή θεία μου αυτή, είχε έντολή να νά θετα μαζί μου, και να με συντροφεύη, όσες φορές χόρευε ή μητέρα μου, χωρίς έγω να χορεύω.

"Ή δεσποινίς Άγάθη, όπως λεγόταν ή θεία μου, είχε μείνει άγαμη. Ο χαρακτήρας της ήταν ψυχρός και εύθός. Άποτελούσε τó πιο συνετό σχεδόν πρόσωπο τής οικογενείας μας. Κι' άν είχε καποία όπληξη στον πλούτο—τόν όποιο θεωρούσε για άπαραίτητο, άναγκαίο κακό—τόσο δέν θαμπωνόταν άπ' τ'ς άλλες ματαόητες αυτού του κόσμου. "Όσο για

τούς εϋπατριδες, έτρεφε έναντίον τους άνεκαθεν άδιάλλακτο μίσος. Κι' όταν τής τυχαίνα εύκαιρία, δέν παρέλειπε να σφενδονίη έξπνους σαρκασμούς εις βάρος των.

"Οζυβερνική λοιπόν και πνευματώδης αυτή ή θεία μου, συνηθισμένη αυτή με νά καθεται «με σταυρωμένα χέρια», άλλα και να μην τής άιαφευγη συγχρόνως τó κάθι τού έκαναν οι άλλοι, γύρισε και με κύταξε με ύφος συμπάθειας. Είχε μοντέπει την άφορηή τής προηγούμενης άγανακτήσώς μου, κι' είχε προσέξει τον ύψαισμό τής μητέρας μου για τόν θελκτικό, άλλα έμωνα κι' υπέρφανο Λέωνη. Κι' άφου με περιεργάστηκε άρκητή ώρα ή θεία μου, με τó συμπουτικó εκείνο ύφος τής, έκομμε κατόπιν στο αυτί μου και μου είπε:

—Περισσότερο μισάδ' έχεις έσύ άπ' τή μητέρα σου, μικρούλα μου!... Γιατί έσύ προσέξες τ'ς ειρωνείες τής άφεντιάς του, ένώ ή μητέρα σου δέν άντελήφθη τίποτε!

Καινούργιο ρίγος άγανακτήσώς έναντίον του Λέωνη, τάραξε τή καρδιά μου. Για πρώτη φορά, στη ζωή μου, είχα άντελήφθη ένα άνδρα να περιφρονεί και να σαρκάζη, τή μητέρα μου κι' έμένα. Για τ'ς γυναίκες δέν μ' έμελλε. Πολλές μάς είχαν περιφρονήσει ως τότε, και πολλά φλυαρούσαν εις βάρος μας. Είχα διδαχτή όμως, να θεωρώ ως άφορηή κι' έλατριο τής έχρότητός του, τόν φθόνο των για μας. Κανένας όμως Άδρας, ίπαναγαθίαν, δέν μάς είχε περιγελήσει ως τότε: Ή καλλονή μας ήταν τ'ση, ώστε όλοι μας θαύμαζαν άνυπόκριτα, κι' ή συμπεριφορά των άπέναντί μας ήταν πάντοτε φιλοφρονητική και λεπτή.

Για όλους λοιπόν αυτούς τούς λόγους, ό Λέωνης μου φάνηκε πολύ αϋθάδης. Μου προκάλεσε στην ψυχή, μιά βαθεία άποστροφή κι' άντιπάθεια. Άποφάσισε να τόν εκδικηθώ για τήν προηγούμενη προσβλητική στάση του. Κι' όταν ώδήγησε τή μητέρα μου στη θέσι της μετά τó βάλς, και κάλεσε κι' έμένα για ένα χορό, έγω άρήθηκα υπέρφανα!

Δέν τó περίμενε καθόλου αυτό, ό Λέωνης. Στο πρόσωπό του ζωγραφίστηκε βαυδύστη έκπληξη, για τή στάση μου και για τήν άρνησή μου. "Ασφαλώς είχε νομίσει, ότι θα δέχομουν τήν πρόσκλησή του με λαχτάρα, κι' ή υπέρφανάειά του δέχτηκε ένα βαρύ πλήγμα ταπεινώσεως.

"Εγω φυσικά, θριάμβευσα. Ή ψυχή μου ένοιωσε άπερίγραπτη άγαλλίαση. Στη μητέρα μου, ή όποια έβειε κατάπληξη κι' αυτή, δικαιολογήθηκε ότι ήσαν κουρασμένη, κι' ότι μου ήταν άδύνατον να χορεύω.

Τότε ό Λέωνης άποιακρύνθηκε άφου πρώτα ύποκλήθηκε μπροστά μας, όπως συνηθ' ύποκλινάται οι Ίταλοί. Φίδιας, έρριξε πάλι άπάν' βλέμμα περιεργείας μικτό ύφος στο έωρο.

"Ή να τ

Είδα τά μάτια του Λέωνη να καρφώνονται άπάνω μου...

"Εγω, δήλωσα κείνη τή βραδιά, χορεύω μαζί του, τούσας έτσι, χαμζωπά, άκούσαμε π' προσφέρται τó όνομα Λι Μηχανικά σχεδόν, οιαπή ή δυό μας και στήσαμε προ... τούτ' αυτί μας. Μιά συντροφιά άδύη... τούσε πλάϊ μας, κι' έλεγε ότι ό Λέωνης έχασε στα χαρτιά έξακόσια

χρυσά λουδοθήκεια...

—Μπράβο του! μάς ψιθύρισε τότε, ἡ θεία μου. Ὑστερα ἀπὸ ἀπὸ ἓνα τόσο σημερινό ποσό πού ἔχασε, ἀσφαλῶς θὰ ζητήσῃ ὡφὴ πλουσιότητη, καὶ προίκες κολοσσαίαιες, καὶ λαγούς μὲ πετραχήλια!

Ἐνας κύριος γνωστός μας, ὁ ὁποῖος ἔτυχε ν' ἀκούσῃ τὸ μωρμουρητό αὐτὸ τῆς θείας μου, βίσιαιε τότε, νὰ μᾶς πληροφορήσῃ :

—Ὡ, καμιά ἀνάγκη ἀπὸ πρόκες, δὲν ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος... Ἐινε τόσο βαθύπλουτος, ὥστε... μὰ νάτος!... Κυττάζετε πού χορεύει, γιὰ νὰ πειθῆτε μόνες σας!... Φαίνεται καθόλου παραγμένος, γιὰ τὸ κολοσσαίο ποσόν πού ἔχασε :...

Πραγματικά, ὁ Λεώνης χόρευε ἀμέριμνα, στὸ πρόσωπό του δὲ δὲν φαινόταν οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἴχνος στενοχωρίας, καὶ στὰ χεῖλιά του δὲν εἶχε σῆσει τὸ αἰώνιο—κι' ἀνάλαφρα σαρκαστικό—χαμόγελό του. Ὑστερα ἀπ' τὸ χορὸ, μὰς ἔξαπλησίασε. Στὴ μητέρα μου ἀπηύθυνε μερικές φιλοφρονήσεις, μὲ ὕφος κομμικὸ κυρίως συνηθισμένου σ' αὐτά.

Ἐπειτα προσπάθησε ν' ἀνοίξῃ καὶ μαζὺ μου συζήτησι, ἀπευθύνοντάς μου μερικές πλάγιες ἐρωτήσεις Ἐγὼ ὅμως ἔξακολουθοῦσα νὰ τῆρῶ ἐπιμονή, πεισματάρικη σιωπὴ, ὥσπου ὁ Λεώνης βαρέθηκε—φαίνεται—κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ ὕφος ἀδιάρητο.

Καταστενοχωρημένη τότε μαζὺ μου, ἡ μητέρα μου, σηκώθηκε ἀπότομα, μὲ πῆσε, καὶ φύγαγε γιὰ τὸ σπίτι μας...

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ τῆς μὲ ἄλλοσε τόσο αὐστηρά, ὅταν φτάσαμε στὸ σπίτι, καὶ γιὰ πρώτη φορὰ ἐπίσης στὴ ζωὴ μου τῆς ἀντιμίλησα μὲ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνη. Ἡ θεία μου, ἐνοεῖται, μὲ ὑποστήριξε, παίρνοντας τὸ μέρος μου. Διασθεβαίωμε κι' αὐτὴ, ὅτι ὁ Λεώνης ἦταν ἕνας αὐθάδης καὶ ματαιόδοξος νέος, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺ μεγάλὴ ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ἡ μητέρα μου ὅμως, εἶνε ἀγύριστο κεφάλι. Κι' ἐπειδὴ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔτυχαν στὴ γνώμη τῆς, τόσες ἐναντιώσεις, ἔγινε κατακκίτικη ἀπὸ ἀγανάκτησι, πείραισι, κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ξεσωνίζῃ ἀπ' τὸ κακό τῆς!

Ἐκλαίει κι' ἐγὼ μαζὺ τῆς, μὴν ξέροντας μὲ τί ἄλλον τρόπο νὰ ξεθυμῶν τὴ στενοχωρία μου...

Αὐτὰ ἀναπητέ μου Ἄλεις, ἦσαν τὰ προοίμια τῶν κατόπιν στενῶν σχέσεών μου μὲ τὸν Λεώνη... Προοίμια δηλαδὴ μῆς μαύρης δυστυχίας, τὴν ὁποία μοὺ προπαρασκεύαζε ἡ Μοίρα, χωρὶς καθόλου νὰ φταίω ἢ δυστυχισμένη. Ἦσαν ἐπίσης, τὰ πρώτα κύματα, τὰ ὁποῖα τάρσαν τὴν ὡς τότε γαλήνια ζωὴ μου...

Κατὰ τίς πρώτες ἡμέρες ποὺ ἐπακολούθησαν, μετὰ τὰ ἐπισηδία ἐκείνα τοῦ χοροῦ, ἡ στάσις τοῦ Λεώνη ἔλλαξε ὡς ἀπέναντί μου :

Ἐἶχε πειραχθῆ ἀπ' τὴν συμπεριφορά μου, εἶχε ἐκδαιμάσθη ἀπ' τὴν ἀνέλπιστη ἀγάπη μου — αὐτὸς, δὲ συνηθισμένος ν' ἀντικρύζῃ βλέμματα λατρείας—κι' ἄρχισε νὰ μοὺ δείξει ἄσπασμό.

Ἡ συμπεριφοράς εἶμαι στὴν πλῆρω...

Ἐπειὰ καθε βράδυ καὶ καθὲ πάλιν, νὰ ξεπροβάλλω πόνους περιπάτους. Ἡ ἐπιθυμία εὐγενικῆς ὑποκλίσεως ἐπὶ τῶν ὑποκειμένων ἐπιθυμῶν λεπτῆς περιποιητικῆς πάθειά μου εἶχε...

Ἐπειὰ, μὲ συμβούλευε. Μὰ αὐτὰ τὰ καμώματα τοῦ ἔργου σχέδιο κρυφθόταν στὸ ἔννοια νὰ τὴν πιστέψω, δὲν...

Ἐπειὰ καὶ τὰ λόγια του, δὲν μοὺ ἦσαν ἐνοχλητικὰ πού μοὺ φαινόταν, ὅπως καὶ πρὶν θελωχάρῃ νὰ τὸ ἀσχημίζῃ τώρα τὸ εἰρωνικό διαρῆ. Ἡ ματιά του μοὺ φαινόταν τρυφεροτάτη, καὶ...

Ἐπειὰ ἠλικρινεῖα, ἔλεγε ἐκπληκτικό! — ἔπαμε πειὰ νὰ παίζῃ, κι' οὔτε ἄν τὸ πόδι του στὶς αἰθούσες ποὺ χαρτοπαγνίσω. Ἄν δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπ' τὸ πλάνο μου, καὶ καθ' ὅλη τὴ διάρῃ τῶν διαφόρων διεξιῶσεων ἢ χόρευε μαζὺ μου, ἢ καθόταν στὴ συντροφιά μας καὶ συνδιαλεγόταν μὲ τὴν μητέρα μου.

Ἐπειὰ ἀπὸ κανα-δυὸ ἑβδομάδες, τὸν καλέσαμε τέλος νὰ μᾶς ἐπισκεθῇ καὶ στὸ σπίτι. Αὐτὴ τὴν ἐπισκεψί μου ὅμως, τὴν...

φοβόμου ἀρκετά. Καὶ τούτο, γιὰτὶ ἡ θεία μου πολλές φορές μὲ συμβούλευε ἐπιμένω, νὰ μὴν τὸν καλέσω ποτὲ στὸ σπίτι :

—Τοῦ ἀρέσει, μικροῖα μου, νὰ εἰρωνεύεται τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα! μούλεγε διαρκῶς ἡ θεία. Δὲν ἀκούς τοὺς σαρκασμούς του, ποτὲ γιὰ τὸν ἕναν καὶ ποτὲ γιὰ τὸν ἄλλον ;... Λοιπὸν, ἂν γίνουιν ἡ σχέσις μας μαζὺ του στενωτέρες, κι' ἂν ἔρθῃ καὶ στὸ σπίτι μας, εἰσάγουρα κατὶ τὸ τρατὸ θὰ βρῇ καὶ θὰ τὸ σαρκάζῃ ὕστερα εἰς βάρος μας!

Δὲν ἀκούγα ὅμως, αὐτὲς τῆς συμβουλῆς τῆς. Ἡ θεία μου ἦταν μιά παράδειν ἑροντοκόρη, καὶ τὰ λόγια τῆς τὰ νόμιζα γιὰ γκρινιαιρικές ἰδιοτροπιῆς τῆς.

Ἦρθε λοιπὸν ὁ Λεώνης, νὰ μᾶς ἐπισκεθῇ καὶ στὸ σπίτι. Δυστυχῶς, ἔτυχε νὰ βρισκείται ὁ πατέρας μου—κατὰ τὴν στιγμή ἐκείνη—στὴν πόρτα τοῦ πλαινοῦ μὲ τὸ σπίτι μας χρυσοχοεῖοι του. Ἀγαθὸς καὶ καλόκαρδος ἄνθρωπος ὁ πατέρας μου, δὲν νοιαζόταν ποτὲ γιὰ τὸ ντύσιμό του καὶ γιὰ τοὺς τρόπους του, ἰδίως κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του. Ὁ χαρακτήρας του αὐτὸς ἦταν σωστὴ πηγή γιὰ τὴν ματαιόδοξη μητέρα μου, ἢ ὁποῖα ἐκτός του ὅτι τεύχανε διαρκῶς σιγῆς καὶ παρατηρήσεις, ἐμπόδιζε κι' ἐμένα νὰ κατεβαίνω στὸ κατάστημά του : Φοδῶταν, ἢ ἀλαφρόμαλῃ μητέρα μου, μήπως ὁ κόσμος δὲ νοήσι γιὰ πωλήτρια! !...

Ὁ πατέρας μου λοιπὸν, ἀνασκουμπωμένος, μὲ μαυρισμένα τὰ χεῖρα του ἀπ' τὴ δουλειά, καὶ μὲ τὴν ἐμπροσθέλα του ἀναρριχτὴ στὸν ὄμο, εἶβε τὸν Λεώνη καὶ τὸν φώναξε μέσα στὸ κατάστημά :

«Κόλλος» κόντεψε νάρθῃ τῆς μητέρας μου ἢ στιγμὴ αὐτῆ.

—Πωπῶ, ντροπές! ξεφώνισε. Ὁ ἀρχιστὴ τώρα ἐκείνος ὁ εὐλογημένος ὁ ἀνδρῆς μου, νὰ δειχῇ στὸν ὄμο αὐτὸν Βενετὸ εὐπατριδὴ τὰ σύνεργα τῆς τέχνης του, τὰ σφουρία του καὶ τὰ πριονάκια του!... Ὡ, Θεέ μου!... Καὶ Κύριος οἶδε τί ἄλλες βαυασούπτες θὰ τοῦ λῆθ, ποὺ μὲ τὸ δίκρο του ὁ ἄνθρωπος θὰ κοροιδεῖ εἰς βάρος μας ἐπὶ μῆνες!

Τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι κι' ἐγὼ στὸ στενοχωρήθηκα. Ὡστόσο, γιὰ νὰ παρηγορηθῶ τὴν μητέρα μου, τῆς εἶπα :

—Δὲν περάει... Ἐινε τόσα τὰ πλοῦτη μας καὶ στίς λαμπρῆς κρυστάλλινες βιτρίνες τοῦ μαγαζιῶ τοῦ πατέρα ὑπάρχουν τόσο ἀνεκτίμητα κοσμήματα καὶ διαμαντικά, ὥστε ἐξάπαντος θὰ θαυμάζω ὁ Λεώνης. Ἄπορρὲ νὰ εἶνε ἕνας μεθῶλος εὐπατριδῆς, μὲ λαμπρούς τίτλους πλάτ' στ' ἄνοια του, μὰ κι' ἐμῆς ἔχομε τὸν ἐκβαθωτικό Πλοῦτον ὡς οἰκόσημο, πλάτ' ὁ ἄνοιας μας!

Ἡ ὄρα ὅμως περνοῦσε, ἐντομεταξὺ, δίχως ν' ἀνεβαίνῃ ὁ Λεώνης. Περιτῆ ἡ μητέρα μου, καὶ θέλοντας ἴσως νὰ συντομεύσῃ τίς «γκάσεις» στίς ὁποῖες—ἐξάπαντος! — θὰ νλυστοροῦσε ἐντομεταξὺ ὁ ἀπλοῦς κι' αἰδιόφορος πατέρας μου, μ' ἔστειλε κάτω στὸ χρυσοχοεῖο γιὰ νὰ δῶ τὴ συνθήκαι.

Σπάνια ἐπικοπετόμου τὸν πατέρα μου στὸ κατάστημά του, γιὰτὶ δὲν μ' ἄφηνε—ὅπως εἶπα πῶ ἀνω—ἡ μητέρα μου. Γι' αὐτὸ, τὴν κάθε ἐπίσκεψί μου κάτω, τὴ θεωροῦσε μεγάλῃ μου εὐχάριστο, ὁ ἀγαθὸς π...

Ἐπειὰ ἐπισκεπτόμου τὸν πατέρα μου στὸ κατάστημά του, γιὰτὶ δὲν μ' ἄφηνε—ὅπως εἶπα πῶ ἀνω—ἡ μητέρα μου. Γι' αὐτὸ, τὴν κάθε ἐπίσκεψί μου κάτω, τὴ θεωροῦσε μεγάλῃ μου εὐχάριστο, ὁ ἀγαθὸς π...

Ἐπειὰ, μὲ συμβούλευε. Μὰ αὐτὰ τὰ καμώματα τοῦ ἔργου σχέδιο κρυφθόταν στὸ ἔννοια νὰ τὴν πιστέψω, δὲν...

Ἐπειὰ καὶ τὰ λόγια του, δὲν μοὺ ἦσαν ἐνοχλητικὰ πού μοὺ φαινόταν, ὅπως καὶ πρὶν θελωχάρῃ νὰ τὸ ἀσχημίζῃ τώρα τὸ εἰρωνικό διαρῆ. Ἡ ματιά του μοὺ φαινόταν τρυφεροτάτη, καὶ...

Ἐπειὰ ἠλικρινεῖα, ἔλεγε ἐκπληκτικό! — ἔπαμε πειὰ νὰ παίζῃ, κι' οὔτε ἄν τὸ πόδι του στὶς αἰθούσες ποὺ χαρτοπαγνίσω. Ἄν δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπ' τὸ πλάνο μου, καὶ καθ' ὅλη τὴ διάρῃ τῶν διαφόρων διεξιῶσεων ἢ χόρευε μαζὺ μου, ἢ καθόταν στὴ συντροφιά μας καὶ συνδιαλεγόταν μὲ τὴν μητέρα μου.

Ἐπειὰ ἀπὸ κανα-δυὸ ἑβδομάδες, τὸν καλέσαμε τέλος νὰ μᾶς ἐπισκεθῇ καὶ στὸ σπίτι. Αὐτὴ τὴν ἐπισκεψί μου ὅμως, τὴν...

Τὴν εἶδα νὰ γράφῃ στὸ καρνὲ τῆς...

σ
μ
θ
γ
ν
σ
τ
π

κ
π
ρ
σ

τ
μ
ρ
μ

τ
κ
μ
π
σ
π
φ
τ

έξηγησών του, κι' ο τρόπος με τον οποίο διασαφηνίζει τους επιστημονικούς όρους ανάλογα με τις δυνατόειές μου και με τη μόρφωσή μου, προέβρισαν αληθινή κατάπληξη σ'έν είδικό περ-
τημα μου και μ'ένα τ'η αμάχητη.

Έπισης, μου πρόεβρισε άνεκφραστή εντόπωσι και τό τ'ακ-
τής συμπεριφοράς του: μέ υφος φυσικό και με ειλκρινή και πιστική αμχιω να επανή το επ'αγγελματό του πατέρα μου, και να τό εσαυμάτι οιο ευγενικό έπιπεσο της Καλλιτεχίας. Και με τόση θερμή υποστήριξη τις σφρες αυτές γνώμας του, ώσε π'ε-
στέμα για μια στιγμή ότι ήμου κόρη μεγαλοφους καλλι-
χίου—κι' όχι ενός απλου χειρωνακτός τεχνιού—κι' έννοιωσα ζω-
ημη ευγνωμοσύνη για τον λεπτό Βενετό!

Ο φίλος πατέρας μου, χωρίς τουλαχιστον να προσπαθή να κρούη τά μαυρισμένα χερσά του, πιστέμ κι' αυτός το ιωο. Και ταγοηόμενος λοιπον απ' τους Ιοχρησμούς και τις διαθεσά-
σεις του Λεωνή, οπλασάσε τις περιπτώσεις του και τον ώφρ-
γισε ο ίδιος σ'α πολυλεσάτια σαλονία του σπιτιού μας.

Λαρούμενη, ακουμπισμένη π'α ή μητέρα μου—έπειδή του θεοτατο επίελοος σ'ιο μεγαλομήτερο ατο περιβάλλον—τον ε-
πουεχτήκε θερμα και φιλοφρονητικότητα. Ο Λεωνής, χωρίς καμμία σπαλιωώς έκπληξη για τον πλουτο του σπιτιού μας, βε-
θήκε με όφρς Λεωνίος των σαλονιών, συνηθισμένου στις π'α-
ζωφρενικές μεγαλοπρέπειες.

Η έπισκεπή του κράτησε άρκετή ώρα. Τόν αφήναμε να μιλή-
διαρκώς αυτός. Έμεις, εκθάμσε απ' την άπειρία των γνώσεών του, σεν χορταίναμε να τον ακουσε.

Εγώ ωϊως, ήμου καταγοιμεμένη μαζί του. Ποτέ μου δεν είχα συναντήσει, ως τότε, τόσο αριστοκρ'ατικό νέο, τόσο όφρ-
ρμον σε χάρη, ώμορφία κι' εύλωτεια, και τόσο λεπτόν σ'α-
τρ'ισου. Ευμόδον άσικά μου, όλους όσους μου είχαν παρ-
σίσησε πριν θελκτικώτατος νέους, και τους έβρισκα τώρα έ-
τελώς άναξίους λόγω μπρός στον άπαράμιλλο γόητα που άν-
τίκρ'αζε.

Τό βλέμμα του μ' είχε υπο-
δουλώσει ..

Ή γλυκειά, μελωδική φωνή του, μ' είχε σαηνεύσει..

Άληθινά τό β'αίωνα αυτό, καλέ μου Άλέο, Ξέρω ότι σε πληγώνω, έπαινώτας τόσο πολ-
λύ τον άντίζηλό σου. Μά σοζ ώρκιστήκα να είμαι ειλκρινής, κι' έχω όποχρέωσι να τά άφηρη-
θώ όλα. Έτσι, θά με δικαιο-
γήσης τουλάχιστον, για την τυ-
φήλ κι' άδάμαστη άγάπη, την ό-
ποία έννοιωσα για τον μοιραίο κι'
όλέθριον εκείνον άνδρα...

Λοιπόν, άληθινά ο Λεωνής ή-
ταν άσυνήθιστος έντελώς άνδρας, τόσο σε σωματική καλλονή, όσο και σε φυσικά κι' έπίκτητα προ-
τερήματα. Μέσα σε λίγες ήμέ-
ρες, κατώρθωσε να συγκαλονήση και να κατενθουάση ολόκληρη την άριστοκρατία των Βρυξελ-
λών:

Είχε όλες τις γνώσεις.. Είχε όλα τά χαρίσματα... Στις συζη-
τήσεις του χειριζόταν κάθε είδους θέμα, απ' τό πιο άπλό ως τό πιο σκετινό και φιλοσοφικό, με την ίδια εύκολία.. Στις συ-
νααστροφές, γόητεσε τον κόσμο με την ύπεροχη μεταλλική φωνή του, γιατί τραγουδούσε μελωδικώτατα... Έπαίξε κάθε είδους έργαον, απ' τό πιάνο ως τό βιολί, σε σημείο ώσε να τον ζηλεύουν και να τον θαυμάζουν κι' οι έξ επαγγέλματος μουσικοί, άκόμη... Σκιτοαρίζε και ζωγράφιζε, με θαυμαστή τεχνητή και με θελκτική χάρη, κι' ή περιφημότερες κυρίες των Βουξελών τοδετέλανα τά "Άλμπουμ" τους, για να στολ-
ση μία όσεία τ'αν με τά σκίτια του... Σχεδιάζε στή στιγμή έ-
πικαιρα, τρυφερά ή σαυρικά, ποιημάτ'ακια... Κι' ήξερε ν' ά-
παγγέλλη ολόκληρες περικοπές, από τά περιφημότερα θεατρι-
κά έργα της διεθνούς φιλολογίας, και στήν έθνική τους γλώσ-
σα τό καθένα...

Ήξερε, έπισης, τους χαρακτηριστικώτερους χορούς των διαφόρων χωρών της Ευρώπης, και τους χόρευε όλους με άμ-
μητη χάρη κι' εύκολία... Έξαιρετικά πολυτάξειδος, είχε δη πάρα πολλά μέρη του κόσμου, και άσχυκρατούσε στερεά στή μνήμη του όλες τις λεπτομέρειές του...

Σε όλα τά πράγματα έβινε την πιο καλή γνώμη ή έξηγησι, γιατί όλα τά ήξερε κατά βάθος, κι' όλα τά κατανοούσε... Ήταν περιφημος έρασιτέγης ήθοσιός, τόσο σ'α δράματα, όσο και σ'α κωμωδίες... Διαγορώνσε πληθώρα άληθιοτήτων έρασι-
τεχνικών παραστάσεων, σ'α πιο έπίσημα σαλονία των Βρυξελών. αυτός ως διευθυντής της όρχήστρας, αυτός ως πρωτα-
γωνιστής ήθοσιός, αυτός ως σκηνογράφος, αυτός ως μηχανικός της σκηνής...

Στά άριστοκρατικώτερα συμπόσια, ήταν ο κορυφαίος, και

σε κάθε κοσμική έορτή ήταν ο πρώτος... Μπορούσε κενάνας να πη ότι ή θεές Χάρης, Εύθυμία και Γοητεία τον συμπαράσταν πιστά, κι' όπου αυτός έμφανιζόταν άμέσως άλλαζε όρι ριζικά τό περιβάλλον... Τόν άκούσαν όλοι κι' όλες με λαχτάρα, και τόν ύπάκουαν όλοι κι' όλες τυφλά... Τόν θεωρούσαν "ως άλλαν" βαστο σε όλα... Άν ύπαγόταν να φέρη τό καλοκαίρι καταμα-
σιος στό χειμώνα, οι περισσότεροι θά τόν θεωρούσαν και γι' αυτό άκόμη ικανό!...

Έναν μήνα σχεδόν είχε, που βρισκόταν σ'ις Βρυξέλλες... Κι' όμως ήταν άρκετός αυτό ο μήνας, για να μεταβληθή έξ αίτίας της έπιρροής του ο χαρακτήρ των κατοίκων... Ή εύθυ-
μία είχε άπλωθή παντού... Κάθε μέρα διαργανώντουσαν δεξι-
ώσεις, ίπποδρομίες, δημόσια θεάματα, συναυλίες κ'λπ., σ'α ό-
ποια ο Λεωνής ήταν ή ψυχή, και στή λαμπρότερα έκτέλεση των όποιων αυτός πρωτοστατούσε..

Ή φήμη του είχε άπλωθή σ' όλα τά κοινωνικά σώματα... Για τό τον λαό είχε γ'ινει είδωλο ασήτης λατρείας, γιατί ήταν γενναίοδωρος, γιατί ποτέ φ'αγος δεν έφουσε άφοήτος, και γιατί τό πλήθος άπολάμβανε τις ύπεροχες, δημόσιες έορτές, τις όποες διαργάνωνε άκατάπαστα ο Λεωνής... Ό,τι όποιος κι' άν έπιστούσε όλος ο κόσμος τό χειροκροτούσε όλους να τό συζητή καθόλου... Όλες ή γυναίκες τόν θαύμαζαν τυφλά... Κι' οι άνδρες όλοι, τόσο αίσθανόντουσαν την άβαστη ύπεροχη του, ώστε κατανήταν να μην τον ζηλεύουν, να μην τον φθού-
νουν π'αί!...

Αυτή ήταν ή κατάσταση τότε, άγατητέ μου Άλέο!... Πώς θέλεις λοιπόν, να έμεινα άίσθητη έγώ—εγώ ή μικρούλα και ταπεινή—μπρός σε μία τέτοια δόξα;... Πώς ήταν δυνατόν, να μη γοητευθώ έπίτελους κι' έγώ απ' τον άπαράμιλλο έκείνον Βενετό ευσταθριδή, ο όποιος καταγοινούσε ολόκληρη τή βελ-
γική μεγαλοπολι;...

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ο "Οσταυρωμένος (Τού Βικτόρ Φοσσέ)

Ή Λεωνής αυτός, με θαύμαζε για την καλλονή του!..

Ή Λεωνής αυτός, ήταν στενω-
τατος οικογενειακός μας φί-
λος!..

Κι' ο Λεωνής αυτός, μου ψι-
θύρισε μία μέρα, ότι με άνοστο-
σε κι' ότι με ήθελε γυναίκα του!..

Μπορούσα, λοιπόν, να μην τρελλαθώ;

Ή γνωριμία του, είχε βαθυ-
τάτη επίδρασι στην οικογενείά μας και στή ζωή μας. Ή μητέ-
ρα μου κι' έγώ, άρχισαμε να δοθεύμε άπειρα χρημ'ατα για τουαλέτες, κι' είχαμε γ'ινει ή πιο κομψές κι' ή πιο σ'α-
υναικες των Βρυξελών. Έπειδή ήταν άχώριστος από μας π'αί, ο Λεωνής τόσο σ'ους χορούς, όσο και σ'ους περιπάτους, προσπα-
θούσαμε να φανούμε άντάξει έ-
νός τόσο ύπεροχού σ'νοβού, σ'την έξωτερική εμφάνισή μας

"Ήταν άβροτατος μου" και μ'αξ έδειχνε σ'αύ-
οσι. "Έβινε τή γνώμη τουτε σεβαστή, αλλά

άβροτασης καλαίεθσίας—για τις τουαλέτες μας

άβροτασης μας. "Όταν νινόντουσαν χοροί "

«σκιτοαρίζε» και σχεδιάζε τά κοστ-
μας, έπειδή όλα τά ήξερε, κι' έ-
κόμη και να τά ράμν άμ'ον

Στό σπίτι, τόν λατρεύ-
δεν έννοούσε να όποτα-
ν'ου. Έξακουθούσα-
ράκαρες σ'ουμουλές

ή και να γράφη
"Ο Λεωνής έιτε
διόρθωτος ζαχαρω-
στερα να χάση άλλ-
γένιες... Τίποτα έν-
σα σε λίγες ώρες!.."

Φυσικά, δεν άργησε καθόλου ε-
ρη αυτή άντιπάθεια της βίαιας μου.

διση την έννοια κι' έκείνης, και τό κ-
με άβαστη μαεστρία, θ'γοντας τις ευ-
διότροπες ψυχής της, χωρίς καθόλου να

ναν τέτοιο σκοπό...
Τέλος, μία ήμέρα, κι' όταν ο Λεωνής έιθε

μησι της οικογενείας μου στό όσπιό του, με ζή-
απ' τους γονείς μου. Έξάλλο, σχεδόν έκείνοι, για

μή, με άραβάνωσαν μεγαλοπρεπώς μαζί του, και
σέθηκαν ως προίκα τό κολοσιαίο ποσό των πεντακοσίων
λιάδων χρυσών φράγκων.

(Άκολουθεί)